

i tredje Linie indskudt følgende Sætning: „indenfor Rigsdagens Omraade liggende,“ saaledes at Paragraphen i Udkastet lyder: „Enhver Rigsdagsmand kan i det Thing, hvortil han hører, med detses Samtykke, bringe ethvert indenfor Rigsdagens Omraade liggende offentlig Anliggende under Forhandling og derom aasse Ministerens Forklaring.“ Udvalget har meent, at der vilde ikke stee nogen væsentlig Forandring derved, at denne Sætning udeloses, idet nemlig den Rigsdag, som her er omtalt, jo kun er Rigsdagen for det særlige Danmark, den danske Landsdeel af det danske Monarchie. De Gjenstande, som der kunne komme til Dmtale, og hvorom Ministresnes Mening kan blive æftet, kunne saaledes være de Gjenstande, som angaae den særlige Stat, idet der ingen Rimelighed er for, at man her i dette Thing, naar først den særffilte Forfatning er indført, kan forhandle med andre Ministre, end de Ministre, som staae i Berøring med dette Thing, og disse Ministre kunne paa den allerletteste Maade af Verden unddrage sig for at svare paa ethvert Spørgsmaal, der angaaer andre Anliggender end dem, som efter Forfatningens Bestemmelse vedkomme den jiddende Rigsdag, idet de kunne give det Svar, at det ligger ikke indenfor vor Forretningskredsens Omraade, idet vi ikke repræsenterer Monarchiet. Derfor har man meent, at denne Sætning kunde udgaae; man troer ikke, at denne Begrændsning er nødvendig, men troer paa den anden Side, at det, at tage den bort, hvor den nu staaer, kunde give Anledning til Mistydning, idet man kunde lægge mere deri, end der i Virkeligheden ligger deri. Ved Udkastets § 44 er der kun foreslaaet een Forandring, svarende til Grundlovens § 72, nemlig den Bestemmelse: „En Lov ordner nærmere Forsølgningssaa den.“ Denne Bestemmelse er efter den stete Udtalelse fra Regjeringens Side bortfalden, fordi man mener, at den er allerede fyldestgjort ved en given Lov. Herom hersker nu en særffjellig Anskuelse mellem Regjeringen og Udvalgets Fleertal. Udvalgets Fleertal mener nemlig, at, fordi en eller anden Grundlovsbestemmelse er fyldestgjort ved en simpel Lov, saa ophører den derfor dog ikke at være nød-

vendig i Grundloven. Udvalget mener nemlig, at, da denne Lov, som saaledes er en Udvikling af Grundloven, kan bortfalde ved en simpel Votering i Rigsdagen og derved tillige vilde være bortfaldet den Oprindelse, den havde, nemlig Grundlovsbestemmelsen, saa vil der paa den Maade være aabnet en middelbar Afgang til at faae hele Grundloven bort, idet man nemlig saa lidt efter lidt kunde udvikle hver enkelt Grundlovsparagraph i en simpel Lov, derefter borttage Grundlovsparagraphen og saa ved en eller anden gunstig Leilighed forsøge at faae Loven forkastet, saa var Principet borte med det samme. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvormeget dette Raisonnement i Virkeligheden betyder; men det Modsatte har vist heller ikke just Meget paa sig. Jeg troer heller ikke, at det i mindste Maade vil svække Lovgivningsmagtens Betydning og heller ikke dens Virkefrihed, at det bliver staaende. En Lov, som nu er given, kan paa den simple Lovgivningsvei lide enhver Forandring. Derfor er Grundloven ikke til Hinder, og altsaa det, at denne Sætning staaer i Grundloven, hindrer ikke Lovgivningsmagten fra at udvikle sig, ligesaa lidt som derved hindres, at en Lov kan tages reent bort, uden at man er betænkt paa at sætte en anden istedetfor. Jeg vælger netop Udtrykket „betænkt paa“; thi man maa vel lægge Mærke til, at det ikke er sagt, at en anden strax skal sættes istedetfor. Vi vide jo af Erfaring — og det troer jeg er en ganske heldig Erfaring, — at Grundlovsbestemmelser kunne staae i en Række af Aar som de, der skulle udvikles i simple Love, uden dog at blive udviklede i Love. Det er i alle den Art Forhold godt, at man vænner sig til Taalmodighed, at man ikke taber hele Forholdet af Sigte. Jeg har saaledes gennemgaaet alle de Endringsforslag, som foreligge fra Udvalgets Fleertals Side. Der er imidlertid endnu et Endringsforslag, som foreligger fra et af Medlemmerne, men som jeg skal overlade til det ærede Medlem selv at udvikle.

Sindberg: Da Grundlovens Behandling var for i Udvalget, vare vi Alle enige om den Grundsætning, at vi skulde beholde af Grundloven alle de Paragrapher, som ikke nødvendigvis maatte udshydes forat gennemføre